

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/121/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118205830
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5118205830.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu, JUDr. Róberta Bebčáka, JUDr. Marty Brniakovej v sporovej právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 24/3911, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, právne zastúpeného ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: Generali Česká pojišťovna a.s., so sídlom Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČO: 452 72 956, zastúpenému právnou zástupkyňou JUDr. Gabrielou Reichovou, advokátkou, so sídlom Pavla Mudroňa 26, 036 01 Martin, IČO: 42 071 135, o zaplatenie sumy 831,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/88/2018-205 zo dňa 24.januára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/88/2018-205 zo dňa 24.januára 2019 v napadnutej časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 801,68 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku p o t v r d z u j e .

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/88/2018-205 zo dňa 24.januára 2019 v napadnutej časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 801,68 Eur vo výške 5% ročne od 22.11.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania z r u š u j e a v r a c i a v tejto časti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 801,68 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 801,68 Eur od 22.11.2017 do zaplatenia, a to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnú úpravu v § 3 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z.z. (ďalej aj len „CSP“), Oddielu 3, čl. 11 ods. 1 Nariadenia Brusel I bis, Oddielu 3, čl. 12 Nariadenia Brusel I bis, Oddielu 3, čl. 13, ods. 2 Nariadenia Brusel I bis, § 524 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej aj len „Občiansky zákonník“), § 580 Občianskeho zákonníka, § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 123 Občianskeho zákonníka, § 3 Občianskeho zákonníka, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, okresný súd žalobe vyhovel. Okresný súd posúdil, že v dôsledku Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.08.2017 (ďalej

aj len „Zmluva o postúpení“ alebo „Zmluva“) je daná aktívna legitímácia žalobcu, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Z hospodárskeho hľadiska započítanie má charakter platenia, pretože veriteľ v dôsledku započítania sa dostane do rovnakej situácie, ako keby dlžník zaplatil, avšak na druhej strane by dlžník mohol od neho vymáhať splnenie svojej pohľadávky. Z právneho hľadiska však započítanie nie je v skutočnosti platením, je iba jeho náhradou (surrogatum), avšak jeho účinky sú rovnaké ako v prípade platenia. (viď Fekete: Občiansky zákonník, Veľký komentár, 2. diel, 2011, str. 1708). V článku 4 Zmluvy si strany dohodli odplatu postúpenia. V čl. 5 Zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie a na úhradu nájomného) sa podpisom zmluvy započítavajú. Postúpenie bolo oznámené listom zo dňa 01.08.2017. Zo Zmluvy o postúpení nepochybne vyplýval predmet - postúpenie pohľadávky vo výške 1.044,- Eur voči žalovanému, pričom postúpenie v zmysle bodu 4 je odplatné za odplatu vo výške 1.044,- Eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 2017035. V bode č. 5. Zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - úhrada odplaty a úhrada nájomného, započítavajú (č.l. 11 spisu). Okresný súd posúdil, že je daná aktívna legitímácia žalobcu. „K danému záveru súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018, sp.zn. 3Cob/220/2017, v ktorom je vyslovený totožný názor v obdobnej veci, v zmysle ktorého zmluvou o postúpení došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vyporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom a teda úhrada nájomného supluje samotné postúpenie a teda je daná aktívna legitímácia, pričom nejde o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia podľa § 525 Občianskeho zákonníka.“

3. Okresný súd posúdil, že Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený platne postúpil svoju pohľadávku na žalobcu voči žalovanému. Zároveň konštatoval, že právomoc okresného súdu je daná v zmysle čl. 13 ods. 2 v spojení s čl. 11 ods. 1 písm. b) Nariadenia Brusel I bis (č. 1215/2012), a to aj s poukazom na čl. 12 Nariadenia, keďže k dopravnej nehode došlo v Žiline.

4. Poukázal okresný súd na to, že v zmysle čl. 4 ods. 1 Nariadenia EP a Rady č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (nariadenie Rím II), pokiaľ nie je v tomto nariadení ustanovené inak, spravuje sa mimozmluvný záväzok vyplývajúci z civilného deliktu právnym poriadkom krajiny, na území ktorej vznikla škoda, bez ohľadu na to, na území ktorej krajiny došlo ku skutočnosti, ktorá spôsobila škodu, a bez ohľadu na to, na území ktorej krajiny alebo krajín nastali nepriame následky takejto skutočnosti. Okresný súd zvýraznil, že v zmysle čl. 28 Nariadenia Rím II, toto nariadenie nemá vplyv na uplatňovanie medzinárodných dohôd, ktorých zmluvnými stranami sú jednej alebo viacerých členských vzťahov v čase prijatia tohto nariadenia a ktoré ustanovujú kolízne normy pri mimozmluvné záväzky.

5. Podľa čl. 3 Haagskeho dohovoru, rozhodným právom sú vnútorné predpisy štátu, na území ktorého došlo k nehode. „Nakoľko rozhodným právom je vzhľadom na miesto nehody, právo Slovenskej republiky, patrí poškodenému, resp. žalobcovi titulom postúpenia, v zmysle § 15 ods.1 zák. č. 381/2001 Z.z. právo uplatniť svoj nárok na náhradu škody voči žalobcovi. Haagsky dohovor o práve použiteľnom na dopravné nehody, obsahuje vlastné kolízne normy pre mimozmluvné záväzkové vzťahy a tak rozsah použitia toho dohovoru zostáva Nariadením Rím II nedotknutý a má prednosť pred Nariadením Rím II.“

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že medzi stranami konania nebolo sporné, že dňa 07.07.2017 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Opel Astra, EČV: ZA963GN, ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému Ing. G. Y.. Poistná udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Renault, EČV: IBM1849, ktoré v čase dopravnej nehody bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného, pričom na prejednanie a vysporiadanie škodovej udalosti bola určená spoločnosť Generali Poist'ovňa, a.s. „Uvedené skutkové okolnosti boli nesporné podľa § 151 ods. 1 CSP, pričom zároveň v konaní neexistovala dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti, v nadväznosti na čo súd z týchto vychádzal v súlade s úpravou § 186 ods. 2 veta prvá CSP.“

7. Zároveň nebolo, podľa okresného súdu, sporné, že poškodený dňa 07.07.2017 uzavrel Zmluvu o nájme č. 34/2017, na základe ktorej si prenajal motorové vozidlo zn. Citroën C4, EČV: ZA 576 CL, trvajúcej od 07.07.2017 po 39,- Eur/deň. Po skončení doby nájmu vystavil prenajímateľ nájomcovi faktúru č. 2017035 za prenájom vozidla v dĺžke 26 dní, čo pri dojednanej výške denného nájomného 39,- Eur spolu s jednorazovým poplatkom za pristavenie vo výške 30,- Eur predstavovalo celkovú sumu

za prenájom 1.044,- Eur. Okresný súd zdôraznil, že „medzi stranami nebolo sporné prenajaté vozidlo, ani jeho primeranosť. Porovnatelnosť poškodeného vozidla a náhradného vozidla nebola sporná.“

8. Medzi stranami tiež nebolo sporné, že listom zo dňa 06.11.2017 bolo žalobcovi oznámené ukončenie likvidácie poisťnej udalosti a poukázanie náhrady škody za prenájom vozidla vo výške 212,32 Eur, keďže dĺžka prenájmu náhradného vozidla bola priznaná v trvaní 10 dní, t.j. od 07.07.2017 do 17.07.2017 ako do dňa oznámenia o totálnej škode zo dňa 14.07.2017, pričom primerané denné nájomné bolo posúdené vo výške 30,- Eur s DPH. Zároveň bolo plnenie znížené o náklady na prevádzku poškodeného vozidla a pokles všeobecnej hodnoty poškodeného vozidla. Celkovo bolo plnenie znížené o 831,68 Eur (č.l. 76 spisu). V predmetnom oznámení o ukončení likvidácie nie je obsiahnutý výpočet poisťného plnenia tak, aby bolo zrejmé, z akého dôvodu a akým postupom poisťovňa dospela k sume 212,32 Eur okrem uvedenia, že uznáva iba 10 dní nájmu za 30,- Eur/denne. Okresný súd mal preukázané, že listom zo dňa 14.07.2017 bolo poškodenému oznámené, že škoda bola posúdená ako totálna škoda (č.l. 75 spisu).

9. Svedok p. G. Y., ktorý bol zároveň poškodeným a ktorý postúpil pohľadávku na žalobcu, pred okresným súdom vyhlásil, že si od žalobcu prenajal vozidlo po danej nehode, kým sa nerozhodne o škode. Následne sa dozvedel o totálnej škode mailom dňa 14.07.2017 a následne mu to bolo riadnym spôsobom písomne oznámené dňa 21.07.2017, kedy dané oznámenie mu bolo doručené, a to obyčajnou poštou, nie doporučené. Vozidlo mal prenajaté do 01.08.2017, keďže naďalej aj po oznámení nemal k dispozícii pojazdné vozidlo, ani poskytnuté plnenie. Uviedol, že vozidlo si dal opraviť aj napriek posúdeniu o totálnej škode a vozidlo bolo opravené koncom júla tak, že ho mal k dispozícii 01.08.2017, resp. niekoľko dní potom.

10. Okresnému súdu bolo predložené čestné prehlásenie poškodeného zo dňa 01.08.2017 (č.l. 13 spisu), ktoré sa zhoduje s jeho výpoveďou, pričom potvrdil jeho podpísanie. Čo sa týka čestného prehlásenia zo dňa 02.07.2018, svedok vyhlásil, že dané prehlásenie on nepodpísal, napriek tomu, že je tam on uvedený. Žalobca tento rozpor nevedel vysvetliť a vzhľadom na spochybnenie daného prehlásenia z 02.07.2018, ho okresný súd posúdil ako nehodnoverné a neprihliadal naň. Žalobca uviedol, že plnenie vyplývajúce z posúdenia o totálnej škode, bolo poskytnuté v mesiaci september 2017, ktoré tvrdenie žalovaný nerozporoval, preto to okresný súd to posúdil ako nespornú skutočnosť a nevykonal k tomu osobitné dokazovanie, ktoré ani nikto nenavrhol.

11. Bolo nepochybne preukázané, že poškodený mal prenajaté vozidlo od 07.07.2017, kedy došlo k poisťnej udalosti a nájom ukončil dňa 01.08.2017, hoci posúdenie o totálnej škode mu bolo oznámené najprv mailom dňa 14.07.2017 a následne písomne poštou dňa 21.07.2017. Poistné plnenie za poškodené vozidlo mu bolo poskytnuté až v 09/2017 a svoje pojazdné vozidlo mal k dispozícii na prelome júl - august 2017, v dôsledku čoho dňa 01.08.2017 ukončil nájomný vzťah a náhradné vozidlo vrátil. Žalovaný tvrdil, že podstatné je, kedy bola škoda posúdená ako totálna. Okresný súd sa so žalovaným nestotožnil, nakoľko poškodený bol vo svojom vlastníckom práve užívať svoje vozidlo obmedzený práve zavinením poisteného u žalovaného. Keby nebolo vozidlo P. Hodása poškodené, nebol by ani obmedzovaný v jeho užívaní a nebol by ani dôvod na prenájom náhradného vozidla. Oznámením o totálnej škode sa situácia poškodenému nemení, nakoľko ani po oznámení nemal k dispozícii svoje vozidlo, ako ani poistné plnenie, ktoré mu bolo poskytnuté až v septembri 2017. Teda poškodený nemal ani svoje vozidlo, ani žiadne finančné prostriedky za poškodené vozidlo. Poškodený bol v značnej miere obmedzený vo svojom vlastníckom práve a oznámenie o totálnej škode nezmenilo jeho obmedzenie, keďže nebolo v tom čase poskytnuté poistné plnenie. Poškodený však napriek tomu, že dňa 01.08.2017 nebolo poskytnuté poistné plnenie, ukončil v ten deň nájomný vzťah, keďže vozidlo si dal na vlastné náklady opraviť a mal ho od 01.08.2017 k dispozícii, resp. krátko na to. Z uvedeného vyplývalo, že poškodený nepredlžoval účelovo nájomný vzťah, ale hneď po oznámení, že vozidlo má opravené a je mu dané k dispozícii, ukončil nájomný vzťah. Okresný súd zdôraznil, že oznámenie o totálnej škode dňa 14.07., 21.07.2017 bez poskytnutia plnenia neukončilo obmedzenie poškodeného v jeho právach.

12. Okresný súd poukázal na to, že mailové oznámenie o totálnej škode dňa 14.07.2017 bolo nepostačujúce, nešlo o riadne, relevantné a hodnoverné oznámenie tak dôležitej skutočnosti, ako je totálna škoda. Poškodený potvrdil mailové oznámenie dňa 14.07.2017, avšak čakal na riadne oznámenie. Okresný súd zdôraznil, že nemožno akceptovať mailové doručenie ako riadne doručenie, keďže nešlo o oznámenie s elektronicky zaručeným podpisom, išlo len o „nejakú elektronickú kópiu“ bez zaručeného obsahu, bez overenia podpisov, bez riadneho podpísania oprávnenou osobou. Riadne

doručenie svedok potvrdil až 21.07.2017. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že oznámenie bolo doručené skôr, keďže mail je zo 14.07.2017, jednak túto skutočnosť nepreukázal, neuviedol žiadny iný konkrétny dátum doručenia, a mailové oznámenie neznamenal, nepreukazovalo, že bolo aj v ten deň doručované poštou. Strany konania síce nepredložili okresnému súdu doklad o poštovom doručení, avšak svedok uvedenú skutočnosť - doručenie dňa 21.07.2017, potvrdil, uviedol to pred okresným súdom, ktorým bol poučený o povinnosti vypovedať pravdu a žalovaný dané tvrdenie ničím relevantným nevyvrátil. Doručenie „oznámenia o totálnej škode je irelevantné, keďže nebolo zároveň poskytnuté plnenie, to bolo poskytnuté až v 09/2017 a poškodený bol naďalej obmedzený vo výkone jeho vlastníckeho práva bez vlastného zavinenia, ale zavinením osoby, ktorá bola poistená o žalovaného. teda oznámenie o totálnej škode neukončilo obmedzenie poškodeného - nemal k dispozícii ani svoje pojazdné/opravené vozidlo, ani poskytnuté poistné plnenie zaň. Z toho dôvodu je žalovaný povinný nahradiť dané náklady poškodenému, a to dovtedy, kým obmedzenie opodstatnene trvalo. Napriek tomu, že žalovaný poskytol plnenie poškodenému až v 09/2017, poškodený/žalobca si uplatnil náklady za nájomné iba do 01.08.2017, teda do dňa, kedy mu bolo dané do dispozície jeho vozidlo z opravy, a to aj bez náhrady žalovaným.“

13. Okresný súd zároveň poukázal na § 11 ods. 6 a 7 zákona č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého poistná udalosť je vybavená skončením šetrenia oznámením výšky poistného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote. Teda za opodstatnenú dobu nájmu náhradného vozidla treba považovať dobu do vybavenia poistnej udalosti v rozsahu náhrady nákladov. „V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 1Cob 85/2015, v ktorom sa konštatovalo, že jediným zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného vozidla, je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, ak na ne oprávnenému vzniká nárok.“

14. Bolo nesporné, podľa okresného súdu, že každá škoda, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, by mala byť reparovaná tak, aby došlo k náhrade nutných a účelne vynaložených nákladov v súvislosti s uvedenou škodou. Za nutne a účelne vynaložené náklady je možné považovať všetky náklady, ktoré boli vynaložené v obvyklej výške za účelom takej reparácie vzniknutých škôd, ktorá vedie k tzv. navráteniu do pôvodného stavu (restitutio in integrum). Zo zásad pre reparáciu škôd vyplývalo, že pokiaľ je to možné, je potrebné protiprávny stav, ktorý v dôsledku škody vznikol, odstraňovať tak, aby poškodený pocítoval následky škôd čo v najmenšej sfére, ideálne vôbec. Kým nie je škodlivý následok reparovaný navrátením do pôvodného stavu (a to podľa okolností konkrétneho prípadu buď opravou poškodeného vozidla alebo vyplatením ceny poškodenému vozidlu), protiprávny stav trvá a všetky náklady, ktoré je v súvislosti s trvajúcim protiprávnym stavom nutné vynaložiť, je možné považovať za vynaložené účelne a v priamej súvislosti so vzniknutou škodou. Náklady za prenájom náhradného vozidla je nutné považovať za účelne vynakladané do doby, keď bola škoda na vozidle reparovaná, a to vyplatením čiastky zodpovedajúcej vzniknutej škode.

15. Okresný súd posúdil, že trvanie nájmu od 07.07.2017 do 01.08.2017, t.j. 26 dní, bolo opodstatnené. Bolo by v rozpore s princípmi spravodlivosti a s dobrými mravmi posúdenie iným spôsobom, keďže poškodený si svoje obmedzenie nezavinil, bolo to v dôsledku zavinenia osobou poistenou u žalovaného a predsa poškodený aj po oznámení o totálnej škode nemal k dispozícii svoje pojazdné vozidlo, ani mu minimálne do 01.08.2017 nebolo poskytnuté plnenie, teda nemal ani vozidlo, ani finančné prostriedky od vinníka/poistoŕovne. Poškodený nemal k dispozícii svoje vozidlo, ani mu nebolo do 01.08.2017 poskytnuté poistné plnenie, a teda zotrvanie v nájmomnom vzťahu nebolo jeho zavinením a nemôže byť ani na jeho úkor dĺžka nájmu minimálne do 01.08.2017, teda do dňa, kedy poškodenému vznikla reálna možnosť skončenia jeho obmedzenia, a to aj napriek tomu, že poškodenému nebolo v tom čase ešte poskytnuté plnenie. Zdôraznil okresný súd, že žalovaný nepreukázal opodstatnenosť kratšieho nájmu. Oznámenie o totálnej škode neukončilo obmedzenie poškodeného, nezmenilo jeho stav, ktorý vznikol nie jeho zavinením. Dané oznámenie neodôvodňovalo ukončenie nájmu. „Z uvedeného vyplýva, že dĺžka nájmu do 01.08.2017, teda do reálnej možnosti poškodeného ukončiť obmedzenie vo výkone jeho vlastníckeho práva, je opodstatnená a žalovaný je povinný uhradiť náklady za danú dĺžku nájmu do 01.08.2017, t.j. za 26 dní po 39,- Eur (26x 39,-Eur = 1.014,-Eur). Keďže žalovaný zaplatil iba časť, je povinný za zvyšnú časť neuhradeného nájmu doplatiť.“ Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na to, že je irelevantné, že deň ukončenia nájmu je v zmluve dodatočne vpísaný, keďže pri uzavretí nájmu nebol známy deň ukončenia nájmu, ten deň bol neznámy vzhľadom na okolnosti týkajúce sa poškodenia vozidla a jeho prípadnej

opravy, a preto je logické, že deň ukončenia bol dojednaný až následne a nespôsobuje neplatnosť zmluvy takýto spôsob ukončenia nájomného vzťahu, ktorý bol dojednaný na neurčito.

16. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že medzi stranami bola sporná výška denného nájmu, keďže zmluvou o nájme bola dojednaná výška 39,- Eur/deň a žalovaný posúdil, že primeraná výška je 30,- Eur/deň. Výška uplatnená žalobcom vyplývala zo Zmluvy o nájme, pričom daná výška je nižšia, než je bežná cena v zmysle cenníka žalobcu. Žalovaný, resp. poisťovňa vybavujúca danú poisťovňu, v Oznámení o ukončení likvidácie poisťovne udalosti uviedol, že posúdil za primeranú výšku 30,- Eur/deň, pričom sadzba nájomného bola modifikovaná z dôvodu neprimeranosti fakturovanej sadzby na hodnotu primeranú nájomnému za prenájom motorového vozidla danej triedy v príslušnom regióne. Podľa okresného súdu, hodnovernosť a „objektívnosť“ takého posúdenia však nevyplýva z Oznámenia. Dokonca žalovaný nepreukázal žiadnym spôsobom, že skutočne primeraná výška je 30,- Eur/deň. Nepredložil žiadne relevantné dôkazy na preukázanie takého svojho tvrdenia. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že 30,- Eur/deň je primeraná výška za prenájom motorového vozidla danej triedy v príslušnom regióne, z ničoho to nevyplýva. Dokonca žalovaný nepreukázal, že výška denného nájmu 30,- Eur bola skutočne primeraná v čase trvania nájmu. Žalobca riadne preukázal primeranosť danej výšky, keďže predložil cenníky iných požičovní, podľa ktorých sa cena za obdobné vozidlo pohybuje v rozmedzí 40 Eur - 48 Eur.“

17. Pokiaľ žalovaný namietal účelovosť a nutnosť vynaložených nákladov na zapožičanie náhradného motorového vozidla, pričom predložil viaceré rozhodnutia iných súdov, tak okresný súd poukázal na to, že „súd jednak nie je viazaný rozhodnutiami iných okresných, či krajských súdov v obdobných veciach (a vonkoncom nie iného štátu) a jednak nie je možné poukazovať na konštatovania iných súdov vytrhnutých z kontextu, ale je nutné prihliadať na všetky okolnosti prípadu, veci. Súd v zmysle čl. 2 CSP sa stotožňuje s konštatovaním NS SR, že rozsah náhrady ku ktorej je škody povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Zároveň je potrebné stanoviť výšku škody vzhľadom na obvyklé ceny prenájom motorových vozidiel v danom mieste a čase, výška náhrady je daná vo výške účelne vynaloženej. (R7/1992)“. Okresný súd posúdil výšku denného nájmu dohodnutého v Zmluve o nájme za primeranú. Pokiaľ žalovaný namietal danú výšku, jeho popretie je neúčinné, keďže svoje tvrdenia ničím relevantným nepreukázal, pričom žalobca riadne preukázal dojednanie denného nájmu, ako aj primeranosť danej výšky s poukazom na cenník žalobcu, ale aj iných požičovní v spornom období.

18. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že žalovaný namietal aj sumu 30,- Eur ako jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla fakturovaný poškodenému s tým, že žalobca nepreukázal opodstatnenosť tohto poplatku. Žalobca predložil cenník, z ktorého vyplýva okrem iného aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla 30,- Eur. Okresný súd však poukázal na to, že z ničoho nevyplývalo, že daný cenník je neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o nájme. Zväzkový vzťah medzi žalobcom a poškodeným vznikol uzavretím danej zmluvy, z ktorej nevyplýva, že cenník je súčasťou zmluvy. „Zmluva odkazuje iba na zmluvné podmienky, avšak z ničoho relevantného nevyplýva, že cenník je súčasťou zmluvy, resp. dojednanie tohto poplatku, preto súd daný cenník neakceptoval. Keďže súd neposúdil daný cenník ako súčasť zmluvy a z ničoho nevyplýva dojednanie a povinnosť poškodeného platiť aj jednorazový poplatok 30,- Eur, žalobca nebol oprávnený účtovať daný poplatok nájomcovi - poškodenému. Pokiaľ ho účtoval, išlo o neoprávnenú fakturáciu a nájomca nebol povinný daný poplatok uhradiť. Pokiaľ ho uhradil, nemôže to byť na úkor žalovaného. S poukazom na vyššie uvedené, súd žalobcovi nepriznal danú sumu 30,- Eur a v tej časti žalobu zamietol. - cenník nie je dohoda medzi konkrétnymi stranami, nemožno ho považovať automaticky za súčasť zmluvy, ktorá naň vôbec nedokazuje“.

19. Okresný súd uviedol, že pokiaľ žalovaný znížil plnenie aj o sumu 87,68 Eur ako výdavky na prevádzku poškodeného vozidla a pokles všeobecnej hodnoty poškodeného vozidla, ku ktorým by prišlo jeho použitím po dobu prenájom náhradného vozidla a z dôvodu, že vozidlo poškodeného po uvedený čas používané nebolo, tieto hodnoty sa na poškodenom vozidle neznižili a k poklesu uvedenej hodnoty prichádza na náhradnom vozidle a sú zarátané v cene nájomného, tak okresný súd sa s týmto postupom a názorom žalovaného sa nestotožnil. Žalovaný totiž nepreukázal výpočet daných „výdavkov“. Z Oznámenia o ukončení likvidácie daný výpočet nevyplýval, iba uvedená suma bez výpočtu a pokiaľ žalovaný okresnému súdu predložil výpočet náhrady škody - likvidačnú správu, tak „daná likvidačná správa je bez podpisu oprávnenej osoby, bez dátumu vystavenia a z ničoho nevyplýva jej relevantnosť a hodnovernosť. Zároveň z ničoho nevyplýva opodstatnenosť daného výpočtu a postupu a pokiaľ sú v

danom výpočte uvádzané hodnoty vozidla pred nehodou a po nehode,...., z ničoho nevyplýva, že nejde o svojvoľné uvedenie tých hodnôt, počtu km“. Žalobca správne, podľa okresného súdu, poukázal na to, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie, že tá výška je skutočne 87,68 Eur. Navyše absentuje akýkoľvek právny základ, na základe ktorého žalovaný pristúpil k takému odpočtu. Bolo možné iba konštatovať, že „poisťovatelia využívajú pre takýto výpočet vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorej aplikovateľnosť pre daný prípad je však vylúčená, pričom žalovaný nie je osobou - znalcom, ktorá v zmysle vyhlášky by mohla taký výpočet a pravidlá aplikovať. Žalobca poukázal, že náklady by mohli byť iba na pohonné hmoty, ktoré si poškodený znášal sám a neboli súčasťou faktúry za prenájom. Poukázal na rozh. NS SR č.k. 2Obdo/48/2012, podľa ktorého uplatnenie amortizácie by bolo porušením zásady neminem leadere - nikoho nepoškozovať.“

20. Okresný súd dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia ohľadom daných nákladov, či výdavkov, ako ani to, že sú započítané/zohľadnené v cene nájmu. Vzhľadom na § 150 a § 151 CSP bolo povinnosťou žalovaného svoje tvrdenia preukázať. Žalovaný však svoje tvrdenia nepreukázal, dokonca ani nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie tohto svojho tvrdenia ohľadom daných výdavkov. Keďže neboli preukázané, zároveň však boli „žalobcom relevantne namietané, súd ich zároveň posúdil za svojvoľné posúdenie zo strany žalovaného bez relevantného základu. Žalovaný mal vedomosť, že žalobca namieťa dané poníženie výšky plnenia, napriek tomu žalovaný ničím relevantným a hodnoverným nezdôvodnil a nepreukázal svoje tvrdenie. Ide o svojvoľné posúdenie zo strany žalovaného, preto nemožno na to prihliadať a taký postup teda súd posúdil za neopodstatnený. Nepostačuje tvrdenie žalovaného, že jeho postup je správny. Pred súdom nepredložil ani žiadny výpočet na preukázanie zníženia sumy o 87,68 Eur, ako ani relevantný základ toho a predložený výpočet/likvidačnú správu nemožno považovať za hodnovernú a objektívnu.“

21. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že pokiaľ žalovaný poukazoval na obdobné rozhodnutia iných súdov, išlo predovšetkým o rozhodnutia českých súdov, tak nebola preukázaná ich právoplatnosť a zároveň bolo podstatné to, že okresný súd „nie je viazaný takými rozhodnutiami, pričom žaloby v obdobných veciach sa odlišujú, nie je možné ich stotožňovať a paušalizovať a je nutné každú vec osobitne posudzovať a prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu. Taktiež bolo rozhodnuté už aj v iných konaniach a dokonca obdobným spôsobom, pričom mnohé dané rozhodnutia nadobudli aj právoplatnosť.“

22. Bolo nepochybné podľa okresného súdu, že poškodený mal prenajaté náhradné vozidlo z dôvodu poškodenia jeho vozidla, v dôsledku čoho je jeho nárok voči žalovanému opodstatnený, čo medzi stranami nebolo sporné a namietané. Bolo však nutné súhlasiť so žalovaným, že musí ísť o náklady vynaložené nutne a účelne. Okresný súd mal za to, že nepochybné ide o náklady vynaložené nutne, keďže poškodený ako podnikateľský subjekt si prenajal vozidlo v dôsledku poškodenia jeho vozidla a tieto náklady spojené s prenájomom boli kryté povinne zmluvným poistením žalovaného. Okresný súd sa zaoberal účelnosťou, ktorú posúdil za opodstatnenú z vyššie uvedených dôvodov. Bolo nepochybné, že žalovaný v rámci povinne zmluvného poistenia je povinný nahradiť žalobcovi náklady spojené s prenájomom náhradného vozidla, keďže poškodené vozidlo bolo poškodené v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej vozidlom poisteným u žalovaného. Tieto náklady však musia byť nutne a účelne vynaložené. Okresný súd skonštatoval, že náklady boli vynaložené aj nutne, aj účelne, nakoľko boli vynaložené počas obmedzenia poškodeného zavineným konaním klienta žalovaného a boli vynaložené vo výške určenej v zmluve a v primeranej výške v porovnaní s inými požičovňami. Žalobca riadne vyfakturoval poškodenému „za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme č. 34/2017, a to faktúrou č. 2017035 na sumu 1.044,- Eur s DPH za 26 dní s poplatkom za prevzatie, pristavenie a čistenie vo výške 30,- eur. (l.č. 9) Výška nájomného je v súlade s uzavretou zmluvou o nájme č. 34/2017, a to 39,- Eur za deň, t.j. 26 dní x 39,- Eur“.

23. V zmysle ustálenej súdnej praxe škodca je povinný nahradiť škodu v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Zaplatením požičovného sa zmenší majetkový stav poškodeného. Škodou je požičovné zaplatené za vypožičanie vozidla porovnateľného s poškodeným vozidlom, ak prevyšuje výdavky spojené s užitím vlastného vozidla. „Aplikácia zákona o cestovných náhradách pri určovaní výšky náhrady za nájom je vylúčená. (R7/1992, R5/1978, R71/1971, R12/199)“.

24. Pri zohľadnení nespornej skutočnosti vyplatenia poistného plnenia žalovaným v sume 212,32 Eur, bola potom, podľa okresného súdu, žalobcom v tomto konaní uplatnená pohľadávka vo výške 801,68 Eur dôvodne a toto právo bolo žalobcovi ako subjektu aktívne vecne legitimovanému priznané ako právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 1, 2 zák. č. 381/2001 Z.z. a podľa všeobecných hmotno-právnych ustanovení vyplývajúcich z úpravy § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na základe skonštatovania okresného súdu vychádzajúceho z výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotených podľa § 191 CSP. „(uplatnená suma voči žalovanému 1.044,- Eur priznaná žalovaným vo výške 212,32, Eur, žalobcom uplatnený rozdiel na súde vo výške 831,68 Eur, priznaná suma súdom 801,68 Eur po nepriznaní sumy 30,- Eur)“.

25. Okresný súd ustálil, že žalobca preukázal všetky svoje tvrdenia okrem opodstatnenosti účtovania poplatku 30,- Eur. Je nepochybné, že poškodený si zapožičal vozidlo na základe písomnej zmluvy s riadne dohodnutou cenou nájmu a tieto náklady spojené s nájmom sú v zmysle ustálenej judikatúry škodou spočívajúcou vo vynaložení nákladov poškodeného na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou a nemožno nepriaznivosť stavu umocňovať u poškodeného jeho neprimeraným zaťažovaním v tom, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najvyššou rýchlosťou vykonania opravy, prípadne zaťažovať poškodeného tým, aby počas opravy poškodeného vozidla zisťoval, napr. cenu nájomného u iných subjektov. Takým prístupom by bol poškodený neprimerane a nedôvodne zaťažovaný, zvlášť na to, že on bol ten poškodený bez vlastného zavinenia. Okresný súd nezistil žiadny dôvod nepriznať poškodenému, resp. žalobcovi náklady nájmu v plnej výške. Pokiaľ žalovaný namietal dĺžku nájomného a zároveň trval na znížení nákladov o sumu 87,68 Eur, relevantným spôsobom nepreukázal opodstatnenosť. Okresný súd posúdil, že skutočná výška škody v zmysle § 442 Občianskeho zákonníka je aj žalovaná istina - náklady spojené s odstraňovaním následkov poškodenia, medzi ktoré v zmysle ustálenej súdnej praxe patria aj náklady za prenájom motorového vozidla. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti je podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený užívať svoje motorové vozidlo, nakoľko bolo potrebné zabezpečiť jeho opravu, v dôsledku čoho si musel prenajať vozidlo - až do vydania vozidla. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že skutočnou škodou je vyplatené nájomné za prenajaté vozidlo, nie aritmetický priemer, prípadne individuálne výpočty zamestnanca žalovaného. Dĺžka nájmu zodpovedá dobe zotrvania obmedzenia poškodeného v užívaní svojho vozidla, pričom nájom ukončil bezodkladne po tom, ako mal reálnu možnosť užívať svoje vozidlo, hoci žalovaný v tom čase ešte neposkytol poistné plnenie. Obmedzenie poškodeného nebolo jeho vinou, teda dĺžka nájmu je opodstatnená.

26. Okresný súd zároveň zdôraznil zaužívanú súdnu prax, v zmysle ktorej jediným zásadným kritériom na posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky nájmu náhradného vozidla je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti a poukaz finančných prostriedkov. Poistné plnenie bolo poskytnuté až v 09/2017, pričom okresný súd zdôraznil, že „samotné oznámenie o ukončení likvidácie bez krycieho listu, resp. bez poskytnutia poistného plnenia, je nepostačujúce. (rozh. KS v BA 1Cob/85/2015,...) Žalovaný svojvoľným vlastným určením stanovil výšku plnenia dĺžku nájmu a výšku nájomného, čo nemožno akceptovať a po vykonanom dokazovaní sa zistil jeho postup ako nesprávny a neopodstatnený, nepreukázaný a nehodnoverný. Žalovaný nepreukázal správnosť jeho postupu a opodstatnenosť a správnosť výpočtu, ktorý predložil. Nie je ani zrejmé, či výpočet je objektívny a vykonaný oprávnenou a odborne spôsobilou osobou.“

27. Uviedol okresný súd, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania od nasledujúceho dňa po uplynutí lehoty na poskytnutie poistného plnenia, t.j. od 22.11.2017, nakoľko ukončenie poistného šetrenia bolo oznámené listom zo dňa 14.07.2017, v ktorom je uvedené, že šetrenie bolo ukončené dňa 06.11.2017, a teda začala plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia, ktorá uplynula 21.07.2017. Poukázal okresný súd na § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z.z., v zmysle ktorého ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (ustanovenie odkazuje na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

28. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že so splnením záväzku zaplatiť žalobcovi náhradu škody je žalovaný v omeškaní, v nadväznosti na čo žalobca dôvodne uplatnil úrok z omeškania. V tejto časti zohľadnil okresný súd skutočnosť vzniku pohľadávky na náhradu škody v rámci

vzťahu medzi žalovaným a poškodeným, v ktorom poškodený vystupoval v statuse fyzickej osoby. Preto bolo nutné aplikovať Občiansky zákonník pre úroky z omeškania, a to aj s ohľadom na náhradu daného plnenia upraveného predovšetkým v občianskoprávných predpisoch. Okresný súd posúdil primeranosť uplatnenej výšky úrokov z omeškania s poukazom na zaužívanú súdnu prax, preto danú sadzbu osobitne nedokazoval. „Súd posúdil, že žalovaný sa dostal do omeškania nasledujúcim dňom po uplynutí zákonom stanovenej lehoty po skončení šetrenia poistného plnenia, t.j. po uplynutí 15 dní po skončení prešetrovania, a to v súlade so zaužívanou súdnou praxou vyšších súdov, či v súlade s ustálenou judikatúrou. Súd teda posúdil, že žalovaný sa dostal do omeškania od 22.07.2017, keďže skončenie šetrenia bolo dňa 06.07.2017 a začala plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia, ktorá uplynula dňa 21.07.2017. Žalovaný neopodstatnene neposkytol poistné plnenie v uplatnenej výške a svojvoľne a bez relevantných dôvodov poskytol nižšie plnenie. Preto by bolo nespravodlivé a na úkor poškodeného, resp. jeho nástupcu - žalobcu, posúdiť omeškanie až doručením právoplatného rozhodnutia, keďže žalovaný bol povinný poskytnúť plnenie najneskôr do 21.07.2017. Keďže žalovaný svojvoľne poskytol nižšiu sumu - poníženu o žalovanú istinu, a to bez relevantných dôvodov, bez riadneho a opodstatneného odôvodnenia, či preukázania a bez faktického základu, nemožno posúdiť začiatok omeškania neskôr než nasledujúcim dňom po uplynutí 15-dňovej lehoty stanovenej na poskytnutie plnenia. (rozhodnutie KS v Košiciach z 09.04.2015, sp.zn. 2Co/240/2014, podľa ktorého žalovaný sa dostal do omeškania uplynutím 15-dňovej lehoty a s týmto názorom sa súd stotožňuje.)“ „Súd priznal úroky z omeškania od 22.07.2017, avšak iba z priznanej sumy, t.j. zo sumy 801,68 Eur, vo zvyšnej časti žalobu zamietol, t.j. v časti úrokov z omeškania zo sumy 30,- Eur.“ O nároku na náhradu trov konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP, Čl. 4 CSP.

29. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný do výroku I. a výroku III. z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), písm. d), písm. f), písm. h) CSP. Nárok v rozsahu, v ktorom okresný súd podanej žalobe vyhovel, považoval žalovaný za neopodstatnený, pretože okresný súd sa nesprávnym spôsobom vysporiadal s námietkou nedostatku právomoci slovenského súdu konať vo veci. Súd prvej inštancie posúdil, že právomoc okresného súdu bola daná v zmysle čl. 13 ods. 2 v spojení s čl. „11 ods. 1 písm. b/ Nariadenia Brusel I bis (č. 1215/2012) a to aj s poukazom na čl. 12 nariadenia, keďže k dopravnej nehode došlo v Žiline (bod 12 rozsudku).“ Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu jeho právomoci vo veci konať považoval žalovaný za nedostatočné a nepreskúmateľné. Okresný súd sa totiž vo svojom rozsudku obmedzil len na označenie príslušných ustanovení právnej normy, podľa ktorých mal za danú svoju právomoc konať vo veci, avšak bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia svojho rozhodnutia v tejto časti. Okresný súd sa nevysporiadal ani s opakovane prednášanými námietkami žalovaného v tejto súvislosti, tieto prehliadol napriek tomu, „že žalovaný výslovne namietal použitie ust. čl. 11 písm. b/ nariadenia Brusel I bis (ďalej len nariadenie) v spojení s čl. 12 a 13 nariadenia, a zároveň predložil súdu aj rozhodnutia súdu iného členského štátu (Českej republiky), ktoré jeho argumentáciu plne podporujú. V danom smere nešlo ani o okrajový argument žalovaného, ale o zásadnú argumentáciu, na ktorú napadnuté rozhodnutie neposkytlo presvedčivú odpoveď.“ Použitie čl. 11 písm. b) Nariadenia na založenie právomoci súdu v danom spore nie je možné. Podľa uvedeného ustanovenia poistiteľa s bydliskom v členskom štáte možno žalovať na území iného členského štátu, ak žalobu podal poistník, poistený alebo oprávnený z poistenia a to na súdoch podľa miesta bydliska žalobcu. Tento okruh je v čl. 13 nariadenia rozšírený o poškodeného, ktorý podáva žalobu priamo proti poisťovateľovi. Nebolo, podľa žalovaného, sporné, že žalobca nie je ani poistníkom, ani poisteným a ani osobou oprávnenou z poistenia. Žalobca nie je ani poškodeným. Založenie právomoci okresného súdu v zmysle čl. 11 písm. b) ani čl. 13 nariadenia tak, podľa žalovaného, neprichádza do úvahy. „Možnosť osobitnej právomoci súdu Slovenskej republiky nevyplýva ani z čl. 12 nariadenia, hoci aj na toto ustanovenie (bez zodpovedajúceho bližšieho odôvodnenia) poukazuje súd prvej inštancie. Čl. 12 nariadenia totiž nijako ďalej nerozširuje okruh subjektov oprávnených žalovať poistiteľa v režime osobitnej právomoci (tie ostávajú naďalej vymedzené čl. 11, resp. 13 nariadenia). Čl. 12 nariadenia len rozširuje (nad rámec čl. 11) okruh súdov, na ktorých možno poistiteľa žalovať v prípadoch poistenia zodpovednosti za škodu alebo poistenia nehnuteľného majetku, t. j. nielen na súde podľa bydliska poistiteľa (čl. 11 písm. a/), podľa bydliska žalobcu, ktorým je poistník, poistený alebo osoba oprávnená z poistenia (čl. 11 písm. b/), podľa bydliska hlavného poistiteľa, ak ide o spolu-poistiteľa (čl. 11 písm. c/). Okruh osôb, ktoré môžu poistiteľa žalovať v režime osobitnej právomoci ostáva naďalej vymedzený v čl. 11 a 13 nariadenia.“ Tomuto záveru nasvedčuje aj znenie čl. 18 preambuly, a to s poukazom práve na tú skutočnosť, že oddiel 3 nariadenia je formulovaný s ohľadom na ochranu práv slabšej strany tak, aby niektorým ďalším subjektom avšak len so statusom slabšej strany (čo však nie je žalobca) bola daná možnosť žalovať poistiteľa aj v režime osobitnej právomoci: v oblasti poistenia,

spotrebiteľských a pracovných zmlúv by slabší účastník mal byť chránený normami právomoci, ktoré lepšie chránia jeho záujmy než všeobecné normy. Takto koncipovanú ochranu slabšej strany, podľa žalovaného, nie je dôvod rozširovať na ďalšie osoby, ktoré nemajú postavenie slabšej strany (napr. podnikateľské subjekty, akým je aj žalobca). Poukázal na rozsudok „prvého senátu Súdneho dvora zo dňa 26. 05. 2005, C-77/04 Groupement d'intérêt économique (GIE) Réunion européenne a ďalší proti Zurich Espana a Société pyrénéenne de transit d'automobiles (Soptrans) a rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 31. 01. 2018 vo veci C-106/17, ktoré sa týkajú rozhodovania o právomoci v obdobných konaniach, predovšetkým pokiaľ ide o nimi konštatovanú nemožnosť rozširovania okruhu subjektov.“ Zároveň poukázal aj na rozhodnutie iného členského štátu postupujúci podľa rovnakého nariadenia, konkrétne Okresného súdu v Zlíne „v spojení s Krajským súdom v Brne v uznesení zo dňa 11.01.2017 sp. zn. 6C/125/2016 resp. zo dňa 28. 08. 2017, sp. zn. 20C0/115/2017) v spore s českou právnickou osobou (subjektom, ktorý poškodenému poskytol náhradné motorové vozidlo, a ktorému bola pohľadávka postúpená poškodeným) a poľskou právnickou osobou (poisťovateľom) z dopravnej nehody, ktorá sa stala na území ČR“ a „primerane rozsudok Súdneho dvora (prvého senátu) zo dňa 26. 5. 2005, vec C-77/04 Groupement d'intérêt économique (GIE) Réunion européenne a ďalší proti Zurich España a Société pyrénéenne de transit d'automobiles (Soptrans), bod 21 a 22.“ Okresný súd v časti namietaného nedostatku jeho právomoci svoje rozhodnutie, podľa žalovaného, nedostatočne odôvodnil a v konečnom dôsledku je jeho rozhodnutie založené aj na nesprávnom právnom posúdení.

30. V odvolaní žalovaný uviedol, že okresný súd nesprávne posúdil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Žalobca v čase uzatvorenia Zmluvy o postúpení pohľadávky nedisponoval existujúcou pohľadávkou voči žalovanému, pretože žalovaný v čase postúpenia pohľadávky nebol likvidačným zástupcom, ktorý riešil škodovú udalosť. V zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.08.2017 predmetom postúpenia mala byť pohľadávka poškodeného voči poisťovni ako likvidačnému zástupcovi, ktorý rieši škodu spôsobenú vozidlom Renault, EČV: 1BM1849 vo výške 1 044 Eur z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. Ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 07.07.2017 na vozidle OPEL ASTRA, EČV: ZA 963 GN. Žalovaný namietal v odvolaní tvrdenie, že v čase postúpenia poškodený mal existujúcu pohľadávkou voči žalovanému. Predovšetkým postúpená pohľadávka bola v zmluve o postúpení špecifikovaná ako pohľadávka proti poisťovni ako likvidačnému zástupcovi, ktorý riešil škodu, avšak takýmto subjektom nebol žalovaný. Škodovú udalosť vzniknutú pri dopravnej nehode zo dňa 07.07.2017 riešila ako likvidačný zástupca spoločnosť Generáli Poist'ovňa, a. s. Pokiaľ na strane poškodeného Ing. G. Y. nevznikla skutočná škoda v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemohlo dôjsť ani k vzniku pohľadávky poškodeného na náhradu škody. Na to, aby poškodenému vznikol nárok na náhradu škody, musia byť splnené všetky zákonom stanovené podmienky zodpovednosti za škodu, medzi ktoré patrí aj vznik škody ako objektívne vyjadriteľnej ujmy v majetkovej sfére poškodeného. Vzhľadom k tomu, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že samotnému poškodenému v jeho majetkovej sfére ujma nevznikla, pretože v súvislosti s nájmom náhradného vozidla nevynaložil nijaké finančné prostriedky, nemohla mu vzniknúť ani škoda, ktorá by predstavovala pohľadávku poškodeného z vynaložených peňažných prostriedkov na nájom náhradného vozidla. Poškodený Ing. G. Y. v rámci jeho výpovede pred súdom prvej inštancie potvrdil, že za nájom náhradného vozidla neuhradil nijakú protihodnotu, teda k zníženiu jeho majetkového stavu nedošlo. Z uvedeného dôvodu na jeho strane nedošlo teda k žiadnej ujme, ktorá by odôvodňovala vznik pohľadávky, ktorá by bola následne spôsobilá na postúpenie. „Z rozsudku NS ČR sp. zn. 28Cdo 323/2010 zo dňa 04. 05. 2011 vyplýva, že ... kým totiž dlžník nezaplatil dlžnú sumu svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na jej náhradu z titulu zodpovednosti tretej osoby za škodu, lebo škoda mu zatiaľ nevznikla; samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Ak teda žiadna pohľadávka (titulom náhrady škody za náklady na prenájom motorového vozidla) poškodeného voči žalovanému nevznikla, takáto neexistujúca pohľadávka nemohla byť ani spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zmluvou zo dňa 01.08.2017. Žalobca tak nie je nositeľom subjektívneho práva (z tvrdenej postúpenej pohľadávky) voči žalovanému, a preto nemôže byť ani aktívne vecne legitímovaným subjektom v tomto konaní.“

31. V odvolaní žalovaný uviedol, že namieta aj nesprávne posúdenie uplatneného nároku v priznanej časti, pokiaľ ide o posúdenie dôvodnosti doby trvania nájmu náhradného vozidla. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nájom náhradného vozidla za 26 dní, od 07.07.2017 do 01.08.2017. Pritom „z vyjadrenia poisťovne Kooperativa zo dňa 14.07.2017, ktoré je súčasťou súdneho spisu vyplýva, že už dňa 14.07.2017 bolo zrejmé a poškodenému Ing. G. Y. aj oznámené, že na jeho poškodenom motorovom

vozidle ide o totálnu škodu. Svedok Ing. G. Y. v konaní potvrdil, že uvedená informácia sa do jeho sféry dispozície dostala vo forme mailovej správy už dňa 14. 07. 2017 a následne mu bola informácia o totálnej škode doručená aj v písomnej forme dňa 21. 07. 2017.“ Z uvedeného dôvodu nebolo opodstatnené a ani účelné, aby poškodený naďalej využíval náhradné vozidlo, keď jeho vlastné motorové vozidlo už nebolo ďalej pojazdné. V tomto smere už náhradné vozidlo nemohlo plniť účel dočasnej náhrady za vlastné poškodené motorové vozidlo. Potom ako poisťovňa Kooperatíva poisťovňa, a.s. oznámila e-mailom a následne aj poštou poškodenému, že na jeho vozidle sa jedná o totálnu škodu, význam používania náhradného vozidla pominul, oprava poškodeného vozidla je neekonomická, a preto nebude vykonaná, možno náklady nájmu náhradného vozidla považovať za účelné iba do doby, keď je isté, že oprava vykonaná nebude. Nájomné za vozidlo po dobu dlhšiu už nie je možné považovať za účelný, nutný náklad vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Pojmovovo už nejde o vozidlo náhradné, prenájaté dočasne po dobu, keď z dôvodu poškodenia nie je možné užívať vozidlo vlastné. „V tomto smere odkazujeme aj na súdne rozhodnutia, ktorými sme argumentovali v našich písomných podaniach v konaní na súde prvej inštancie.“

32. V odvolaní vo vzťahu k tvrdeniu okresného súdu v bode 36. odôvodnenia rozsudku, že mailové oznámenie o totálnej škode dňa 14.07.2017 je nepostačujúce, nejde o riadne a relevantné a hodnoverné oznámenie tak dôležitej skutočnosti, ako je totálna škoda, sa žalovaný nestotožnil, pretože samotný poškodený Ing. Y. v rámci jeho výsluchu na pojednávaní potvrdil, že už dňa 14.07.2017 sa oboznámil s oznámením poisťovne o tom, že škoda, ktorú na svojom vozidle utrpel, bola vyhodnotená ako totálna škoda a o tomto závere nemal žiadne pochybnosti, keďže v dôsledku tejto informácie podnikol následné kroky vo vzťahu k oprave poškodeného motorového vozidla. Samotný svedok Ing. Y. nespochybňoval čas, kedy sa o totálnej škode na svojom vozidle dozvedel a naopak potvrdil, že poisťovní na zaslaný e-mail zo dňa 14.07.2017 odpovedal. „Súd prvej inštancie v tomto smere posudzuje spôsob doručenia informácie o totálnej škode prostredníctvom e-mailu v takom význame, aký mu ani samotný poškodený Ing. Y. vôbec nedával. Tento bol uzrozumený s tým, že e-mail mu bol odoslaný poisťovňou, správu bral ako fakt s pozitívnou pravdivostnou hodnotou. Je to súd prvej inštancie, kto namieta spôsob doručenia správy, ktorú samotný poškodený Ing. Y. nespochybňoval z hľadiska jej vierohodnosti.“

33. Vo vzťahu k nákladom vynaloženým na nájom náhradného vozidla namietal žalovaný v odvolaní, že zo strany žalobcu nebola preukázaná ich účelnosť a s tým súvisiaca nutnosť ich vynaloženia, a to obzvlášť po tom, ako poškodený disponoval informáciou o totálnej škode na poškodenom motorovom vozidle. Aj poškodený je povinný postupovať v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka a dbať na to, aby nedochádzalo k ďalším škodám na majetku. Nedôvodné predlžovanie doby nájmu náhradného vozidla možno považovať za konanie v rozpore s § 415 Občianskeho zákonníka a takto vynaložené náklady možno, podľa žalovaného, hodnotiť ako neúčelné. Okresný súd konštatoval, „že nie je viazaný rozhodnutiami iných okresných, či krajských súdov a nie je možné poukazovať na konštatovania súdov v týchto iných rozhodnutiach vytrhnutých z kontextu. S ohľadom na nami predkladané rozhodnutia iných súdov sme nikdy netvrdili ich záväznosť pre súd v danej veci, tieto boli použité len na podporu nášho právneho stanoviska k jednotlivým prejednáványm právnym otázkam s tým, že zastávame názor, že tieto závery najmä vyšších súdnych autorít sú plne aplikovateľné aj v prejednávanej veci.“ „Súdu sme tieto rozhodnutia predkladali s pomerne rozsiahlou presnou citáciou bez snahy o skreslenie ich skutočného zmyslu, v tomto smere je konštatovanie súdu o vytrhnutí častí rozhodnutí z kontextu len veľmi nekonkrétne, navyše so znakmi tendenčnosti. Napokon protirečivo aj súd prvej inštancie pri formulovaní svojho názoru sám poukazuje na odôvodnenia iných súdov v obdobných veciach (napr. bod 8. rozsudku).“

34. V odvolaní žalovaný uviedol, že okresný súd, podľa neho, nesprávne nezohľadnil náklady v sume 87,68 Eur, ktoré boli odpočítané z dôvodu, že počas používania náhradného vozidla nedošlo k znehodnoteniu vlastného motorového vozidla poškodeného. „Do konania bol predložený riadny výpočet týchto nákladov, ktoré pozostávajú jednak z rozdielu technickej hodnoty vozidla bezprostredne pred poistnou udalosťou a technickej hodnoty vozidla so zohľadnením doby jeho prevádzky a počtu najazdených kilometrov náhradného vozidla a z čiastky predstavujúcej prevádzkové náklady poškodeného motorového vozidla vynaložené za dobu opravy poškodeného vozidla. Tieto náklady poškodený ušetril tým, že vlastné motorové vozidlo nepoužíval, naopak v prípade náhradného vozidla sú tieto náklady už započítané v dennom nájmomnom, ktoré je kalkulované aj so zohľadnením uvedených nákladov. V tomto smere poukazujeme na ustálenú právnu prax a judikatúru, keď k záveru, že skutočnú škodu spočívajúcu v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšujú náklady

na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu, dospel vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (Rozsudok sp. zn. 3MCdo 3/2015).“

35. V odvolaní žalovaný poukázal na to, že okresný súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 801,68 Eur od 22.11.2017 do zaplatenia. Uvedené právne posúdenie opodstatnenosti uplatneného úroku z omeškania považoval žalovaný za nesprávne. „Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody z postúpenej pohľadávky voči Slovenskej kancelárii poisťovateľov. Spoločnosť Generáli Poisťovňa, a. s. listom zo dňa 06. 11. 2017 Oznamenie o ukončení likvidácie poisťnej udalosti číslo 6401036350 žalobcovi oznámila, že ukončila šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie a žalobcovi bolo poskytnuté poistné plnenie v sume 212,32 EUR. V tomto smere bol žalobcom uplatnený nárok posúdený v zákonom stanovenej trojmesačnej lehote, tak, ako to vyplýva z ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. V nadväznosti na uvedené máme za to, že žalobcovi vôbec neprináleží právo na priznanie úrokov z omeškania zo žalovanej istiny. V súvislosti s podľa nášho názoru nesprávnym priznaním uplatnených úrokov z omeškania poukazujeme na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, v ktorom sa Najvyšší súd k otázke priznania úrokov z omeškania v obdobnej veci vyjadril nasledovne: Dovolací súd má za to, že ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. sa týka výlučne nespĺnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poisťnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nespĺní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a/, b/) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti.... Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného uznesenia je poisťovateľ povinný „Jen“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávacom prípade žalovaná ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnila. To, že žalovaná neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nespĺnila vôbec a následne prijať záver, že nespĺnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. do omeškania.“ V zmysle Čl. 2 ods. 2, 3 CSP právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ak takej ustálenej praxe niet aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor s prihliadnutím na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Napriek záverom vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aplikovateľným aj v uvedenom prípade, okresný súd vec odlišne právne posúdil, a zároveň neposkytol presvedčivé odôvodnenie tohto svojho iného právneho posúdenia.

36. Odvolateľ namietal v odvolaní aj nesprávnosť výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým okresný súd žalobcovi priznal trovy konania v plnom rozsahu napriek tomu, že v časti konania bol žalobca neúspešný. „Civilný sporový poriadok neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého by bolo možné nezohľadňovať nepatrný neúspech v konaní. Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná, zohľadňuje sa teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky (viď Števček a spol. Civilný sporový poriadok - komentár, Nakladateľstvá C. H. Beck 2016, s. 926). Preto výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie považujeme za nesprávny. Máme za to, že rozhodnutie o trovách konania nemožno opierať o ust. § 262 C. s. p., toto ustanovenie upravuje len spôsob rozhodovania o trovách konania, nie pomer, v akom je náhrada trov konania priznaná strane sporu. Rozhodovanie o priznaní, resp. nepriznaní nároku na náhradu trov konania upravujú ust. § 255 a nasl. C. s. p. V zmysle ust. § 255 ods. 1 C. s. p.: Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. § 255 ods. 2 C. s. p. ustanovuje: Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“ Navrhol, aby dovolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 CSP zrušil a konanie zastavil prípadne ho zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

37. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Žalovaný podľa žalobcu v odvolaní neuviedol nijaké relevantné skutočnosti ani nepredložil dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Odvolanie je

len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, postoj žalovaného však nemá vecné ani právne opodstatnenie. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu považoval žalobca za vecne správne, okresný súd sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania a plne sa stotožnil so závermi okresného súdu, ktoré boli obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, preto nevidel dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. K žalovaným namietanému nedostatku právomoci uviedol žalobca, že okresný súd správne vyhodnotil a právne posúdil otázku právomoci Okresného súdu Žilina. S poukazom na príslušné ustanovenia oddielu 3 nariadenia Brusel I bis, v spojení s ustanoveniami nariadenia Rím II a Haagskeho Dohovoru a taktiež s poukazom na príslušné právne predpisy SR bola daná právomoc Okresného súdu Žilina v predmetnej veci.

38. Vo svojom vyjadrení žalobca, k žalovaným tvrdenému nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu uviedol, že platná zmluva o postúpení pohľadávky má za následok zmenu v osobe veriteľa, keď nový veriteľ nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitímáciu na jej uplatnenie. Nemožno sa stotožniť s názorom o neexistencii postupovanej pohľadávky, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné. Hoci na strane poškodeného nedošlo k ujme v jeho majetkovej sfére, v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť započítaním. Zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Ak na vznik aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalovanému „chýba“ faktický presun finančných prostriedkov poškodeného do dispozície sféry žalobcu, toto v celom rozsahu považoval žalobca za nelogické a rozporné so zákonom, ako i zásadami civilného práva.

39. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že okresný súd celú vec správne právne posúdil. Zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 01.08.2017 „vyplývalo, že sa jedná o vzájomné pohľadávky, keďže poškodený mal voči žalobcovi pohľadávku (A - odplata) vo výške 1.044,- EUR z titulu odplatného postúpenia svojej pohľadávky voči žalovanému (C - náhrada škody) a žalobca mal voči poškodenému pohľadávku (B - nájomné) vo výške 1.044,- EUR z titulu nároku na úhradu nájomného za náhradné vozidlo. Išlo o postúpenie budúcej pohľadávky C, keďže táto reálne vznikla až započítaním pohľadávky A s pohľadávkou B, pričom moment započítania pohľadávok reálne predstavoval úhradu, a teda i vznik škody. Preto v záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku - tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok, teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu.“ Zákonná úprava § 524 Občianskeho zákonníka umožňuje postúpiť aj budúcu pohľadávku, pričom k platnosti takejto zmluvy je potrebná dostatočná individualizácia pohľadávky, a to spôsobom, ktorý by vylučoval jej zameniteľnosť s inou pohľadávkou. Preto ak poškodený a žalobca sa zmluvou dohodli na postúpení budúcej pohľadávky a súčasne dohodli vysporiadanie vzájomných pohľadávok, takáto zmluva je súladná s právom a založila aktívnu legitímáciu žalobcu na uplatňovanie si nárokov poškodeného voči poisťovni.

40. V záujme právnej istoty pri posúdení vecnej legitímácie žalobcu vo väzbe na otázku, či reálne došlo k vzniku nákladov u poškodeného za prenájom náhradného vozidla, bolo podľa žalobcu potrebné vychádzať zo Zmluvy o postúpení pohľadávky ako innominátnej zmluvy, ktorú uzatvoril poškodený ako postupca so žalobcom ako postupníkom, ktorý bol zároveň prenajímateľom náhradného motorového vozidla. Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu budúcej pohľadávky z titulu nákladov na prenájom vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie budúcej pohľadávky) s tým, že podľa zmluvy si žalobca bude postúpenú pohľadávku vymáhať svojim menom na svoj účet (obdobne Krajský súd Bratislava, sp. zn. 2Cob/134/2014 zo dňa 05.05.2015). Poškodený bol nútený v súvislosti so škodovou udalosťou zabezpečiť si náhradné vozidlo, čím mu vznikol záväzok voči prenajímateľovi preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal poškodený spôsobom nahrádzajúcim platenie - započítaním

vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Tzn., že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Argumentáciu žalovaného nemožno považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou tunajšieho súdu, ako i iných súdov. „V otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za obdobných skutkových okolností poukazujeme na Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 16.08.2018, sp. zn. 18Cb/I 06/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 11.10.2018 sp. zn. 18Cb/I 33/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 20.03.2018 sp.zn. 19Cb/201/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 20.03.2018 sp. zn. WCb/J36/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 15.03.2018 sp. zn. 18CW249/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 29.03.2018 sp. zn. 18Cb/272/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 07.06.2018 sp. zn. 18Cb/3/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 03.05.2018 sp. zn. 18Cb/8/2018, Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 06.09.2018 sp. zn. 17Cb/23/2018, Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 11.10.2018 sp. zn. 17C/8/2018 a Rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 12.11.2018 sp. zn. 8Cb/37/2018“.

41. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že v zmysle predmetných rozhodnutí mali sudy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. K otázke samotného vzniku práva žalobcu poukazujú sudy na obsah Zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom v bode 5, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na citované dojednanie bodu 5 Zmluvy o postúpení pohľadávky. Na základe úpravy § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka „(pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení) a v spojení s úpravou vyplývajúcou zo špeciálneho právneho predpisu - Zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „PZP“), a to § 4 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, sudy žalobám vyhovel ako skutkovo a právne dôvodným a priznali žalobcovi celú žalovanú istinu, ktorá zodpovedala rozdielu sumy uplatneného poistného plnenia a sumy žalovaným vyplateného poistného plnenia“. V danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení a v spojení s úpravou vyplývajúcou z „§ 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zákona o PZP, je žaloba skutkovo a právne dôvodná. Uvedené je v súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktnou formálnym výkladom práva.“

42. Pokiaľ išlo o výšku priznaného nároku, ktorá bola sporná s poukazom na dobu trvania prenájmu náhradného vozidla, plne sa stotožnil žalobca vo svojom vyjadrení s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktoré bolo, podľa neho, súladné s charakterom, účelom a povahou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Základným zmyslom a účelom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel je poskytnúť ochranu poškodeným v tých prípadoch, kedy ku škode dôjde v dôsledku prevádzky motorových vozidiel. Je povinnosťou každého prevádzkovateľa vozidlo poistiť a práve z toho dôvodu, že pri jeho prevádzke pravidelne dochádza k vzniku škôd, je primárnou povinnosťou poisťovne túto škodu nahradiť v čo najvyššom rozsahu, preto je na mieste nahradiť poškodenému všetky primerané náklady, ktoré mal pri oprave svojho vozidla po nehode. Jedným z účelov poistenia je sanovať a reparovať vzniknuté škody. Názor žalovaného, podľa ktorého náklady vynaložené na prenájom náhradného vozidla po zistení a oznámení tzv. totálnej škody na vozidle nie je možné považovať za nutné a účelné, je však v rozpore s deklarovaným účelom poistenia, pretože by u tej skupiny poistených, ktorým vznikla na automobile totálna škoda, viedol k vzniku poisťovňou nepreplácaných nákladov na ďalší prenájom, t.j. k popretiu nároku na náhradu škody z povinného zmluvného poistenia poškodeným, ktorých náklady sú neporovnateľne vyššie oproti nákladom poškodených, ktorých motorové vozidlo je opraviteľné a v dôsledku dopravnej nehody nie sú nútení vynakladať ďalšie finančné prostriedky na kúpu nového automobilu. Náklady vynaložené poškodeným na prenájom náhradného vozidla možno považovať za

nutné a účelné až do doby vyplatenia poistného plnenia, no i napriek tomu poškodený vrátil náhradné vozidlo dňa 01.08.2017. Keďže nároky na náhradu škody sú súčasťou občianskoprávných vzťahov, zároveň považoval za potrebné poukázať na reparačnú funkciu a princíp úplnej náhrady škody, ktorý zaisťuje poškodenému náhradu celej jemu spôsobenej škody v plnom rozsahu. „Pod pojmom skutočná škoda rozumieme v zmysle judikatúry ujmu spočívajúcu v zmenšení majetkového stavu poškodeného, ktorá vznikla v dôsledku škodovej udalosti a v príčinnej súvislosti s ňou a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré je nevyhnutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. V danom prípade preto súd nepochybne právne posúdil uplatnený nárok žalobcu v súlade so zásadami poistenia a reparácie škôd, keď vyhodnotil trvanie nájmu náhradného vozidla po celý čas nájomného vzťahu ako opodstatnené s poukazom na skutočnosť, že ani do ukončenia nájmu nedošlo k náhrade nákladov spôsobených dopravnou nehodou, odstráneniu škodlivých následkov a k navráteniu do pôvodného stavu - a to buď opravou poškodeného vozidla alebo vyplatením ceny zodpovedajúcej vzniknutej škode.“ Pokiaľ išlo o nárok na zaplatenie sumy zodpovedajúcej žalovaným kráteným výdavkom na prevádzku poškodeného vozidla a pokles všeobecnej hodnoty poškodeného vozidla, i v tomto smere bolo, podľa žalobcu, rozhodnutie okresného súdu správne a zodpovedajúce ustálenej rozhodovacej praxi. Predmetné krátenie poistného plnenia nemá nijaký právny základ, resp. opodstatnenie. V súlade s vyššie uvedenými zásadami reparácie škôd a účelom poistenia by žalovaný ako poisťovňa mal uhradiť náklady v celej výške. Skutočnou škodou sú totiž všetky náklady, ktoré je potrebné vynaložiť, aby sa poškodené motorové vozidlo dostalo do pôvodného (t. j. nepoškodeného) stavu, pričom i tieto náklady sú v priamej príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou, pri ktorej vznikla škoda. „Vo vzťahu k priznanému nároku na zaplatenie úroku z omeškania, poukazujeme v prvom rade na to, že zákonná úprava týkajúca sa úrokov z omeškania vyplývajúca z ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zákona o PZP nie je dostatočne určitá, keď zakotvuje splatnosť pohľadávky poškodeného na poskytnutie poistného plnenia dvomi spôsobmi. Ustanovenie 11 ods. 8 zákona o PZP sa podľa nášho názoru týka len prípadu omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 predmetného zákona riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poistnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaobera sa naopak omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, ktoré poisťovateľovi žalobca riadne preukázal. Ustanovenie § 11 ods. 8 tak nevylučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť.“

43. Vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že pri akceptácii názoru „vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 zo dňa 22.11.2018 by v zásade poisťovňa bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností riadne prešetriť poistnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému, no nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru poskytnúť poistné plnenie. Ak by sme pripustili takýto výklad, pre poisťovňu by bolo výhodné každý poistný nárok odmietnuť a poistnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poistné plnenie, resp. poisťovňa by fakticky mohla z uplatneného nároku poškodeným uhrádzať symbolickú sumu, pričom zvyšnú časť uplatneného nároku by musel poškodený uplatňovať prostredníctvom podanej žaloby, to však bez sankcie vo vzťahu k poisťovni v podobe úroku z omeškania.“ Žalobca sa domnieval, že výklad, ktorý uviedol žalovaný je neprípustný predovšetkým z pohľadu smernice EP a Rady 2009/103/ES z 16.09.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, ktorý výslovne rozlišuje medzi prípadmi, kedy poškodený riadne a včas v potrebnom rozsahu zdokladuje svoj nárok a vyčíslil ho a prípadmi, kedy je sporná zodpovednosť za škodu alebo škoda nie je presne určená alebo vyčíslená. V takom prípade je podľa žalobcu potrebné vychádzať z účelu vyššie označenej právnej normy, ktorým nie je formalizovanie postupu poisťovne, ale naopak zabezpečenie rýchlej a efektívnej reparácie náhrady škody a ochrany poškodeného. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správne rozhodnutie.

44. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril (doručenka č.l. 254 rub spisu).

45. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania § 219 ods. 1, 3 CSP rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 801,68 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil ako

vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP a v časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 801,68 Eur vo výške 5% ročne od 22.11.2017 do zaplatenia a vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec v týchto častiach súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

46. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14Cob/121/2019-259 zo dňa 18.5.2020, ktorým bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením a v zmysle § 219 ods. 1, 3 CSP na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline v spojení s § 378 ods. 1 CSP.

47. Primárne krajský súd vo vzťahu k posúdeniu vzájomných vzťahov medzi žalobcom a žalovaným poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalovaného v tejto veci vyjadrené v ním podanom odvolaní. Pokiaľ žalovaný nevykvalifikoval iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní zo dňa 6.3.2019, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalovaného. Inými slovami, ak žalovaný v odvolaní zo dňa 6.3.2019 nerozporoval iné skutočnosti, závery prijaté okresným súdom, tak potom ani krajský súd nemal daný zákonný priestor k tomu, aby pri absencii takýchto odvolacích dôvodov žalovaného podrobil posudzovaniu závery okresného súdu, viažuce sa k nenapadnutým dôvodom rozhodnutia okresného súdu. Ak nie je odvolateľom vyjadrený odvolací dôvod, potom ani krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, z ktorého dôvodu potom ani napr. pri viacerom vyvolaných a prebiehajúcich sporových konaní a to ani medzi rovnakými stranami sporu nie je možné bez ďalšieho odkazovať na rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne na jeho potvrdzujúce, resp. zmeňujúce výroky súdnych rozhodnutí bez toho, aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo v rámci zafinovaných odvolacích dôvodov sa stalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu v danej konkrétnej veci. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá odvolacími dôvodmi vymedzuje, čo v záveroch prijatého napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozporuje a len to sa môže stať predmetom zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak sú súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporuje, tak zákonite tieto bez ďalšieho sa nemôžu stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP. Z uvedeného vo všeobecnosti vyplýva, že nie je na mieste, ak odvolateľ bez ďalšieho poukazuje len na výsledok odvolacieho konania v inej veci bez toho, aby sa rozlišovalo (diferencovalo), čo bolo predmetom odvolacieho konania, posudzovania odvolacím súdom v nadväznosti na odvolacie dôvody, pretože stav každej sporovej odvolacej právnej veci je odlišný vo väzbe na rozsah a dôvody vyvolanej spornosti uplatňovaných nárokov, prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany.

48. Za aplikácie § 379, § 380 ods. 1 CSP, krajský súd teda posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a medziach odvolacích dôvodov žalovaného. Ak žalovaný nepoužil v rámci podaného odvolania iné argumenty, než len tie, ktoré boli obsiahnuté v ním podanom odvolaní, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len tými argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu. Čo nebolo predmetom odvolania žalovaného, t.j. čo žalovaný v odvolaní nenamietal sa zákonite potom ani nemohlo stať predmetom konania a posudzovania krajským súdom ako súdom odvolacím.

49. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

50. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

51. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

52. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu posudzovaný krajským súdom v zmysle odvolacích dôvodov žalovaného, ktorý namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K tejto námietke vo vzťahu k časti napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 801,68 Eur krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že ak žalovaný v podanom odvolaní namietal skutkové závery okresného súdu, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo, podľa okresného súdu, vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého „...dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií, v predmetnej sporovej právnej veci vo vzťahu k časti napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 801,68 Eur s príslušenstvom, nenastala.

53. V rámci podaného odvolania žalovaný namietal nedostatok právomoci súdu konať, ktorú námietku vzniesol i pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa uvedenou námietkou dostatočne zaoberal, čo vyplýva z rozsudku okresného súdu, v zmysle jeho bodu 8. a bodu 16. napadnutého rozsudku. Žalovaný v odvolaní zotrval na argumentácii, v zmysle ktorej považoval napadnutý rozsudok za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, pričom mal za to, že žalovaný výslovne namietal použitie čl. 11 písm. b) Nariadenia Brusel I bis v spojení s čl. 12 a 13 Nariadenia a zároveň predložil okresnému súdu aj rozhodnutie súdu iného členského štátu, Českej republiky. Mal za to žalovaný, že právomoc súdu v danom spore nebolo možné založiť. Uvedenej argumentácii venoval odvolateľ pozornosť vo väčšej časti podaného odvolania, v ktorom zotrval, tak ako už odvolací súd uviedol, na poskytnutej argumentácii v priebehu prvoinštančného konania. Odvolací súd sa oboznámil dôsledne s celou argumentáciou žalovaného, ako i s pripojenými rozhodnutiami súdu iného členského štátu, a to Okresného súdu v Zlíne v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Brne. Mal však za to odvolací súd, že okresný súd, podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, vyvodil svoju právomoc konať a rozhodnúť i v zmysle Haagskeho Dohovoru, a to v zmysle vyhlášky ministra zahraničných vecí z 23. augusta 1976 publikovaného pod

č. 130/1976 Zb. o dohovore o práve použiteľnom na dopravné nehody, tak ako uviedol okresný súd v napadnutom rozsudku, v ktorom poukázal okresný súd na Čl. 3, v zmysle ktorého, rozhodným právom sú vnútorné predpisy štátu na území ktorého došlo k nehode. Je tak zrejmé, že okresný súd dovodil právomoc prejednať vec práve v zmysle Čl. 3 Haagskeho Dohovoru s poukazom na Čl. 28 Nariadenia Rím II, ktoré závery okresného súdu vyslovené v bode 15., 16. napadnutého rozsudku, však podľa zistení odvolacieho súdu, neboli žalovaným osobitne namietané a ani spochybnené v odvolaní. Za uvedeného stavu, kedy bol odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, nebol pre odvolací súd potom priestor na odklon od týchto záverov súdu prvej inštancie v zmysle bodu 15., 16. napadnutého rozsudku, s ktorými sa cez úpravu v § 387 ods. 1 CSP ako s vecne správnymi stotožnil.

54. V podanom odvolaní ďalej namietal žalovaný závery okresného súdu v bode 36. odôvodnenia jeho rozsudku, s tým, že žalovaný zdôraznil Oznámenie o totálnej škode a namietal závery okresného súdu, ktorý považoval oznámenie o totálnej škode zo dňa 14.7.2017 za nepostačujúce, z dôvodu, že nejde o riadne relevantné a hodnoverné oznámenie tak dôležitej skutočnosti, akou je totálna škoda. Žalovaný mal za to, že zo strany žalobcu nebola preukázaná účelnosť nákladov vynaložených na nájom náhradného vozidla, obzvlášť po tom, ako sa poškodený dozvedel informáciu o totálnej škode. Žalobca, podľa žalovaného, neuviedol, nepreukázal nijaké mimoriadne okolnosti, ktoré by boli opodstatnené a nevyhnutné, aby poškodený užíval náhradné vozidlo dlhší čas, ako zodpovedalo nevyhnutne potrebnej dobe, t.j. do doby, kým mu bolo oznámené, že škoda na vozidle bola posúdená ako totálna škoda. V súvislosti s touto argumentáciou odvolateľa odvolací súd uvádza, že pre posúdenie relevancie dĺžky a tým účelnosti najmä náhradného vozidla, bolo potrebné vyhodnotiť objektivnosť predmetnej informácie o totálnej škode, pričom zdôrazňuje odvolací súd, že zmysel a účel poskytnutia náhradného vozidla tkvie v zachovaní určitého životného štandardu poškodeného v situácii, v ktorej dôjde k čiastočnému alebo totálnemu poškodeniu zničeniu vozidla. Poskytnutím náhradného vozidla nie je ponechaný poškodený v tiesni a je mu umožnené viesť čo do kvality obdobný život ako pred nehodou. Výklad a aplikácia práva nemôže byť odtrhnutá od reálneho života a v podstate nie je dôvod, pre ktorý by sa poškodený, ktorého vozidlo bolo poškodené len čiastočne, mal nachádzať v lepšom postavení, ako ten, ktorého vozidlo bolo zničené totálne. Obaja poškodení sa nachádzajú v rovnakej životnej situácii, a to, že z dôvodu dopravnej nehody nemôžu užívať vozidlo vlastné, a preto používajú vozidlo náhradné (len primerane a z eurokonformného prístupu poukazuje krajský súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo 712/2011). Zápis o poškodení vozidla je zápisom o momentálnom stave motorového vozidla, v rámci ktorého likvidátor zreviduje stav, kedy tento stav popíše a vysloví len odporúčací charakter s ohľadom na zhodnotenie daného poškodeného predmetu. Až jednostranný právny úkon oznámenie o ukončení vyšetrovania škodovej udalosti je úkonom, ktorým poisťiteľ oznamuje skončenie vyšetrenia, potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť (§ 11 zák. č. 381/2001 Z.z. primerane § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka), od ktorého momentu nastáva aj splatnosť poistného plnenia. Doručenie úkonu oznámenia o ukončení vyšetrovania škodovej udalosti s vysvetlením a jeho doručenie do dispozície žalovaného i v zmysle špeciálnej úpravy zák. č. 381/2001 Z.z. je momentom, od ktorého má poškodený objektivnú vedomosť, že sa jedná o ekonomicky neúčelnú opravu, ktorú vedomosť nadobudol poškodený až týmto jednostranným úkonom. Objektivná vedomosť sa do dispozície poškodeného dostala teda až doručením tohto oznámenia. V danom prípade si poškodený uplatnil nevyhnutný náklad len za obdobie tak ako ustálil okresný súd v bode 33., 35. napadnutého rozsudku, teda len za nevyhnutnú dobu, ktorá predchádzala časovo dobe jednostranného úkonu žalovaného.

55. V tejto súvislosti len primerane a podporne a z eurokonformného prístupu poukazuje krajský súd i na závery vyjadrené v Náleze Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. 3831/2017, v spojení i s Nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 3204/2018, a keďže ide o rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, tak je žiaduce v tejto súvislosti poukázať i na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 48/2012-25 zo dňa 28.03.2012, v zmysle ktorého „...Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia § 501 Občianskeho zákonníka“. Ak aj okresný súd uviedol v napadnutom rozsudku, v bode 53., že „...Pokiaľ žalovaný poukázal na obdobné rozhodnutia iných súdov, išlo predovšetkým o rozhodnutia českých súdov, jednak nebola preukázaná ich právoplatnosť, a zároveň je podstatné to, že súd nie je viazaný takými rozhodnutiami, pričom žaloby v obdobných veciach sa odlišujú, nie je možné ich stotožňovať a paušalizovať a je nutné každú vec osobitne posudzovať a prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu. Taktiež bolo rozhodnuté už aj v iných konaniach a dokonca obdobným

spôsobom, pričom mnohé dané rozhodnutia nadobudli aj právoplatnosť“, tak odvolací súd mal za to, že takýto prístup okresného súdu nebol rozporný s vyššie citovanými závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 48/2012-25 zo dňa 28.03.2012.

56. Výška uplatnenej škody žalobcom predstavovala podľa tvrdení a dôkazov predložených žalobcom v konaní pred súdom prvej inštancie nevyhnutné náklady, ktoré bol poškodený povinný vynaložiť z titulu poistnej udalosti dopravnej nehody, keď svoje vozidlo po dobu opravy nemohol využívať v príčinnej súvislosti, s ktorým skutkovým a právnym stavom poškodenému vznikli náklady na nájom náhradného motorového vozidla, po dobu do oznámenia výsledkov šetrenia jemu patriaceho motorového vozidla, čo nepochybne predstavovalo práve vyvolaný stav spôsobený škodovou poistnou udalosťou. Nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla za dobu, kedy poškodený nemohol motorové vozidlo využívať, ktorá bola zavinená klientom žalovaného, bola žalobcom preukázaná. Poškodený právny predchodca žalobcu z titulu poistnej udalosti nemohol svoje motorové vozidlo užívať, dôvodne si zabezpečil náhradné vozidlo, preto náklady spojené so zabezpečením tohto náhradného vozidla, a to nájomné, ktoré bolo preukázané v konaní pred súdom prvej inštancie, patrí do oprávneného nároku poškodeného. Poškodený bol nútený vynaložiť náklady súvisiace so zabezpečením motorového vozidla spôsobom jeho prenájmu, keďže nemohol používať až do času oznámenia poisťovne svoje motorové vozidlo. Škoda v tejto súvislosti vzniknutá na strane poškodeného je škodou v rozsahu účelne vynaložených nákladov na nájom tohto motorového vozidla. Skutočnou škodou bolo nájomné za prenajaté motorové vozidlo, k prenájomu ktorého bol poškodený donútený poisťovou udalosťou, za ktorú zodpovedá klient žalovaného. Krajský súd poukazuje na to, že škoda spočívajúca v tom, že poškodený vynaložil náklady na zapožičanie osobného automobilu, prípadne aj vyššie náklady v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho automobilu, ktorý nemohol používať v dôsledku poškodenia je potrebné považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov.

57. Len na doplnenie, primerane, podporne a pre úplnosť, nad rámec odvolacích dôvodov, uvádza odvolací súd, že pokiaľ aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/181/2018 námietku týkajúcu sa záveru, že „súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd zhodne dospeli k právnemu záveru, že právny predchodca žalobkyne mal od 22.09.2015, t.j. podpísaním zápisu o poškodení motorového vozidla vedomosť o tom, že oprava vozidla je neekonomická a nedoporučuje sa opravovať a od uvedeného dňa už nájomné za náhradné vozidlo nemožno považovať za účelný a nutný náklad vynaložený v príčinnej súvislosti so vznikom škody“, tak je potrebné uviesť, že v tomto prípade súd prvej inštancie svoj názor podporil vedomím poškodeného, ktorý následne po nehode dal vyčiar knuť motorové vozidlo z evidencie a zrušil zákonnú poisťku, ktorá situácia v danom prípade nenastala.

58. Uvádza odvolací súd, že výška náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom vozidla závisí vždy na posúdení konkrétnych okolností prípadu, pričom len samotný zápis o poškodení vozidla, bez ďalšieho nie je tou skutočnosťou, od ktorej možno vyvodzovať nadobudnutie objektívnej vedomosti poškodeného. I zo zákonnej úpravy vyplýva, že je to jednostranný právny úkon poisťovateľa, a to oznámenie o ukončení vyšetrovania škodovej udalosti, je rozhodnutie poisťovne o škode.

59. Vo vzťahu k rozhodnutiam súdov Českej republiky(tak ako už odvolací súd v tomto svojom rozhodnutí uviedol vo vzťahu k rozhodnutiam Ústavného súdu Českej republiky) a k ich použitiu na prejednávajúcu právnu vec, poukazuje krajský súd na eurokonformný prístup s tým, že sa jedná o rozhodnutia, s ktorých závermi sa stotožnil. Krajský súd v tomto smere dáva do pozornosti opäť závery vyplývajúce z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 48/2012-25 zo dňa 28.3.2012, v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol: „...Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad.“ V tomto smere odvolací súd poukazuje na vyššie uvedené odôvodnenie svojho rozhodnutia v bode tohto rozhodnutia.

60. Ak žalovaný namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom konaní, tak odvolací súd sa nemohol stotožniť s touto odvolacou argumentáciou žalovaného. Poukazuje sa pritom na závery okresného súdu, ktorý konštatoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, v zmysle bodu 8. napadnutého rozsudku, pričom argumentácia žalovaného spojená s poukazom na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 1.8.2017, kde bola pohľadávka špecifikovaná ako pohľadávka voči poisťovni ako likvidačnému zástupcovi, že vzhľadom na celý obsah Zmluvy o postúpení, v okolnostiach tejto konkrétnej prejednávanej veci, nevytvorila priestor na odklon od záverov súdu prvého stupňa, zdôrazňuje však odvolací súd, že tento záver sa viaže len na túto konkrétnu prejednávajúcu vec odvolacím súdom,

vzhľadom na skutkové okolnosti, ktoré vyplývajú z predmetnej Zmluvy o postúpení pohľadávky, a to vo väzbe na celé znenie predmetného článku, kedy bolo nepochybné, že poškodený bol povinne zmluvne poistený u Česká poisťovňa, a.s.

61. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii o nezohľadnení nákladov v sume 87,68 Eur okresným súdom poukazuje odvolací súd na bod 50. napadnutého rozsudku, s odôvodnením, že po vyhodnotení odvolacej argumentácie žalovaného v tejto rovine, nemal dôvod odkloniť sa od predmetných záverov okresného súdu, pričom je zrejmé, že ani odvolateľ bližšiu argumentáciu odvolania k dôvodom rozhodnutia v tejto časti, teda v bode 50., 51., 52. neuviedol. Z bodu 50., 51. a 52. napadnutého rozsudku pritom vyplýva „...Pokiaľ žalovaný znížil plnenie aj o sumu 87,68 Eur ako výdavky na prevádzku poškodeného vozidla a pokles všeobecnej hodnoty poškodeného vozidla, ku ktorým by prišlo jeho použitím po dobu prenájmu náhradného vozidla a z dôvodu, že poškodeného vozidlo po uvedený čas používané nebolo, tieto hodnoty sa na poškodenom vozidle neznížili a k poklesu uvedenej hodnoty prichádza na náhradnom vozidle a sú zarátané v cene nájomného, súd s týmto postupom a názorom žalovaného sa nestotožňuje. Žalovaný totiž nepreukázal výpočet daných „výdavkov“. V oznámení o ukončení likvidácie daný výpočet nevyplýva, iba uvedená suma bez výpočtu a pokiaľ žalovaný súdu predložil výpočet náhrady škody - likvidačná správa, daná likvidačná správa je bez podpisu oprávnenej osoby, bez dátumu vystavenia a z ničoho nevyplýva jej relevantnosť a hodnovernosť. Zároveň z ničoho nevyplýva opodstatnenosť daného výpočtu a postupu a pokiaľ sú v danom výpočte uvádzané hodnoty vozidla pred nehodou a po nehode,..., z ničoho nevyplýva, že nejde o svojvoľné uvedenie tých hodnôt, počtu km,...51. Žalobca správne poukázal na to, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie, že tá výška je skutočne 87,68 Eur. Navyše absentuje akýkoľvek právny základ, na základe ktorého žalovaný pristúpil k takému odpočtu. Je možné iba konštatovať, že poisťovatelia využívajú pre takýto výpočet vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, ktorej aplikovateľnosť pre daný prípad je však vylúčená, pričom žalovaný nie je osobou - znalcom, ktorá v zmysle vyhlášky by mohla taký výpočet a pravidlá aplikovať. Žalobca poukázal, že náklady by mohli byť iba na pohonné hmoty, ktoré si poškodený znášal sám a neboli súčasťou faktúry za prenájom. Poukázal na rozh. NS SR č.k. 2Obdo/48/2012, podľa ktorého uplatnenie amortizácie by bolo porušením zásady neminem leadere - nikoho nepoškodzovať. 52. Súd dospel k záveru, že žalovaný ničím nepreukázal svoje tvrdenia ohľadom daných nákladov, či výdavkov, ako ani to, že sú započítané/zohľadnené v cene nájmu. Z ničoho to nevyplýva, ako ani výpočet na takú sumu. Vzhľadom na § 150 a § 151 CSP bolo povinnosťou žalovaného svoje tvrdenia preukázať. Žalovaný však svoje tvrdenia nepreukázal, dokonca ani nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie tohto svojho tvrdenia ohľadom daných výdavkov. Keďže jednak neboli preukázané, zároveň žalobcom relevantne namietané, súd ich zároveň posúdil za svojvoľné posúdenie zo strany žalovaného bez relevantného základu. Žalovaný mal vedomosť, že žalobca namieta dané poníženie výšky plnenia, napriek tomu žalovaný ničím relevantným a hodnoverným nezdôvodnil a nepreukázal svoje tvrdenie. Ide o svojvoľné posúdenie zo strany žalovaného, preto nemožno na to prihliadať a taký postup teda súd posúdil za neopodstatnený. Nepostačuje tvrdenie žalovaného, že jeho postup je správny. Pred súdom nepredložil ani žiadny výpočet na preukázanie zníženia sumy o 87,68 Eur, ako ani relevantný základ toho a predložený výpočet/likvidačnú správu nemožno považovať za hodnovernú a objektívnu.“

62. V podanom odvolaní sa žalovaný domáhal záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 MCdo/3/2015. Odvolací súd sa oboznámil s obsahovým znením tohto rozhodnutia, z ktorého vyplýva najmä „Zákon č. 514/2003 Z.z. pojem škody nedefinuje. Z toho dôvodu tento pojem treba vykladať v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Skutočnou škodou je v zásade ujma, ktorá znamená zmenšenie, zničenie, stratu, zníženie či iné znehodnotenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ nie je vylúčené). Pokiaľ ide o výšku náhrady škody, otázka skutočnej škody bola riešená už v rozhodnutí R 7/1992, v zmysle ktorého skutočnou škodou spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie či prenájom vozidla, prevyšujúcich náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť iba v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie - nájom náhradného vozidla, ktoré zodpovedá vozidlu zadrživanému. V danom prípade nevyhnutná potreba žalobcu zadovážiť si náhradné motorové vozidlo po dobu, keď nemohol užívať svoje motorové vozidlo, nebola účastníkmi spochybnovaná. Avšak aj u porovnateľného motorového

vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je škodca povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti. V danom prípade najmä vzhľadom na to, že poškodený žalobca zaplatil za nájom vozidla prenajatého od fyzickej osoby (ktorá sa profesionálne nezaobrá požičiavaním motorových vozidiel) za dohodnutú sumu, nie je správny záver súdov o skutočnej výške škody v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. So zreteľom na uvedené bolo potrebné výšku náhrady škody, za ktorú zodpovedá žalovaná, stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase. Skutočnou škodou, spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšujú náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu (do vydania nového osvedčenia 14. mája 2008). Ale aj u porovnateľného náhradného vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Preto pri určení skutočnej škody, za ktorú žalovaná zodpovedá, je treba stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (v danom prípade dohodnutou) v akejkolvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej. Vzhľadom na odlišný právny názor súdov nižších stupňov v posudzovanej veci, dokazovanie v potrebnom rozsahu nebolo vykonané.“ Napriek skutkovým odlišnostiam prejednávanych vecí, berúc do úvahy závery okresného súdu v okolnostiach konkrétne prejednávanej veci a ním prijaté závery, neboli zistené odvolacím súdom také skutočnosti, ktoré by sponchybňovali prijaté závery okresného súdu v odvolacej veci prejednávanej odvolacím súdom, resp. by napriek skutkovej odlišnosti predstavovali odklon od záverov vyplývajúcich z predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu.

63. Na základe uvedených zhodnotení preto pristúpil krajský súd k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti výroku tohto rozsudku okresného súdu, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 801,68 Eur, ako vecne správneho rozhodnutia podľa § 387 ods. 1 CSP.

64. Žalovaný v ďalšej časti ním podaného odvolania namietal priznanie úrokov z omeškania okresným súdom žalobcovi, ktoré bolo podľa jeho názoru v celom rozsahu nedôvodné. V odvolaní žalovaný ďalej uviedol, „...Ustanovenie 11 ods. 8 zákona o PZP sa podľa nášho názoru týka len prípadu omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 predmetného zákona riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaobrá sa naopak omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, ktoré poisťovateľovi žalobca riadne preukázal. Ustanovenie § 11 ods. 8 tak nevylučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. 22. Pri akceptácii názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 zo dňa 22.11.2018 by v zásade poisťovňa bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností riadne prešetriť poisťnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému, no nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru poskytnúť poisťné plnenie. Ak by sme pripustili takýto výklad, pre poisťovňu by bolo výhodné každý poisťný nárok odmietnuť a poisťnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poisťné plnenie, resp. poisťovňa by fakticky mohla z uplatneného nároku poškodeným uhrádzať symbolickú sumu, pričom zvyšnú časť uplatneného nároku by musel poškodený uplatňovať prostredníctvom podanej žaloby, to však bez sankcie vo vzťahu k poisťovni v podobe úroku z omeškania. 23. V zmysle uvedeného by totiž vznikal poškodenému nárok na zaplatenie úrokov z omeškania až po doručení právoplatného rozhodnutia súdu. Domnievame sa, že takýto výklad je neprípustný predovšetkým z pohľadu smernice EP a rady 2009/103/ES z 16.09.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, ktorý výslovne rozlišuje medzi prípadmi, kedy poškodený riadne a včas v potrebnom rozsahu zdokladuje svoj nárok a vyčíslil ho a prípadmi, kedy je sporná zodpovednosť za škodu alebo škoda nie je presne určená alebo vyčíslená. V takom prípade je podľa názoru žalobcu potrebné vychádzať z účelu vyššie označenej právnej normy, ktorým nie je formalizovanie postupu poisťovne, ale naopak zabezpečenie rýchlej a efektívnej reparácie náhrady škody a ochrany poškodeného. 24. Tam, kde poškodený predloží všetky doklady, riadne vyčíslil nárok a napriek tomu poisťovňa poisťné plnenie v celku alebo z časti neposkytne, je dôvod sankcionovať takýto postup aj vo forme úrokov z omeškania. Opačný výklad tohto ustanovenia by umožňoval oddialenie plnenia poisťovne často bez právne relevantných dôvodov a bez rizika takýto postup

kompenzovať sankciou v podobe úrokov z omeškania.“ Okresný súd v napadnutej zodpovedajúcej časti rozsudku uviedol, že „...Súd posúdil, že žalovaný sa dostal do omeškania nasledujúcim dňom po uplynutí zákonom stanovenej lehoty po skončení šetrenia poistného plnenia, t.j. po uplynutí 15 dní po skončení prešetrovania, a to v súlade so zaužívanou súdnou praxou vyšších súdov, či v súlade s ustálenou judikatúrou. Súd teda posúdil, že žalovaný sa dostal do omeškania od 22.07.2017, keďže skončenie šetrenia bolo dňa 06.07.2017 a začala plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia, ktorá uplynula dňa 21.07.2017. Žalovaný neopodstatnene neposkytol poistné plnenie v uplatnenej výške a svojvoľne a bez relevantných dôvodov poskytol nižšie plnenie. Preto by bolo nespravodlivé a na úkor poškodeného, resp. jeho nástupcu - žalobcu, posúdiť omeškanie až doručením právoplatného rozhodnutia, keďže žalovaný bol povinný poskytnúť plnenie najneskôr do 21.07.2017. Keďže žalovaný svojvoľne poskytol nižšiu sumu - poníženú o žalovanú istinu, a to bez relevantných dôvodov, bez riadneho a opodstatneného odôvodnenia, či preukázania a bez faktického základu, nemožno posúdiť začiatok omeškania neskôr než nasledujúcim dňom po uplynutí 15-dňovej lehoty stanovenej na poskytnutie plnenia“. Z vyjadrenia žalovaného na ústnom pojednávaní dňa 24.1.2019 (č.l. 199 spisu) vyplýva, že žalovaný spochybnil nárok žalobcu na úroky z omeškania, pričom v tejto rovine odkázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo/145/2017 (č.l. 203 spisu), keďže uviedol, že „Máme za to, že uplatnené úroky z omeškania nie sú dôvodné a v tejto súvislosti poukazujeme aj na závery rozsudku NS SR sp.zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018, ktoré uvedenú argumentáciu podporujú“. Po vykonaní odvolacieho prieskumu v tejto rovine však odvolací súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu v tejto časti, nie je možné prijať záver, že okresný súd sa touto argumentáciou žalovaného, predtým než prijal svoje závery v tejto rovine, zaoberal.

65. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

66. Podľa aktuálneho znenia Civilného sporového poriadku nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia nie je odvolacím dôvodom a nie je ani výslovným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 CSP). Uvedené však neznamená, že súd prvej inštancie nemusí rešpektovať § 220 ods. 2 CSP o náležitostiach rozhodnutia súdu v časti odôvodnenia a vôbec, resp. dodatočne neodôvodniť záver svojho rozhodnutia.

67. Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky riešia otázku spravodlivého súdneho konania vo vzťahu k riadnemu odôvodneniu rozhodnutia a dodržiavaniu § 157 ods. 2 OSP (v čase rozhodovania odvolacieho súdu § 220 ods. 2 CSP). Príkladom v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo dňa 16. marca 2005, podľa ktorého „súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné.“ Ďalej sa odkazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008, podľa ktorého rovnako vyplýva, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je treba považovať aj nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorú požiadavku v konaní pred všeobecným súdom stanovuje § 220 CSP. Rovnako podľa právnej vety Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 327/2010 je požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne (zákonu celkom zodpovedajúce) rozhodnutia a náležité, t.j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce preň z Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle tohto citovaného Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa aj právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosť zbraní, či právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci.

68. Nadväzne možno konštatovať, že pokiaľ súd neodôvodní svoje rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, odníme strane právo konať pred súdom. Právo podať odvolanie môže strana vo svojej veci uplatniť len v takom prípade, pokiaľ rozhodnutie, ktoré odvolaním napáda, obsahuje určité, zrozumiteľné a jasné dôvody, prečo súd vo veci tak rozhodol. Pokiaľ v rozhodnutí súdu nie sú dodržané náležitosti obsahu súdneho rozhodnutia, a to najmä z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia súdu, nemá účastník konania možnosť, aby uplatnil svoje procesné právo podať odvolanie, a preto platí, že postupom súdu (nedostatok dôvodov rozhodnutia) mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a dôvodom, pre ktorý odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Pokiaľ by totiž odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu ničím neodôvodnený, resp. nedostatočne odôvodnený záver súdu prvej inštancie, namiesto, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na tomto závere ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, porušil by tým nielen zásadu dvojinstančnosti konania ale v konečnom dôsledku i rovnosť sporových strán.

69. Z vyššie uvedeného, v nadväznosti na podané odvolanie, krajský súd teda primárne skúmal, či má spôsobilý predmet skúmania, a to súdne rozhodnutie súdu prvej inštancie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, krajský súd však konštatuje, že predmetné rozhodnutie, teda v časti výroku, ktorým bolo rozhodnuté o príslušenstve - úrokoch z omeškania, nemá všetky atribúty vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd má za to, že odôvodnenie rozhodnutia, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania v zmysle výroku napadnutého rozsudku je nedostatočné, čo v konečnom dôsledku spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

70. Je zrejmé, že okresný súd pri svojom rozhodnutí, konkrétne nezdôvodnil odklon od záverov vyslovených v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/145/2017 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom bol povinný odvolací súd prihliadať z dôvodov právnej istoty potom i na túto odvolaciu argumentáciu žalovaného, ak sa okresný súd osobitne nevysporiadal s dôvodmi rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré si žalovaný osvojil. Z uvedených dôvodov pre posúdenie nároku žalobcu na úrok z omeškania bolo preto potrebné, aby sa okresný súd, okrem iného, osobitne vysporiadal primárne s argumentáciou žalovaného v rovine rozhodnutia sp.zn. 3Cdo/145/2017 Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako i s osobitnou právnou úpravou zák. č. 381/2001 Z.z. v spojení s odkazovými normami vo väzbe na samotným okresným súdom vyslovený záver okresného súdu vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania.

71. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z meškania vo výške 5% ročne zo sumy 801,68 Eur a vo výroku trovách konania postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1, 2 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie v týchto častiach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

72. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

73. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.